

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko: IRENA ELŻBIETA OLKIEWICZ

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne:

- Dyplom magistra sztuki, Państwowa Wyższa Szkoła Muzyczna we Wrocławiu, 1978r.
- Kwalifikacje I stopnia w zakresie gry na kontrabasie, Akademia Muzyczna w Krakowie, 1992r.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych:

- * 1976 – 1977 Państwowa Szkoła Muzyczna I i II st. w Wałbrzychu
- * 1978 – 1991 Państwowa Filharmonia im. W. Lutosławskiego we Wrocławiu
- * 1981 – nadal Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego we Wrocławiu
- * 1983 – 1984 Zespół Szkół Muzycznych w Wałbrzychu
- * 1984 – 1985 Państwowe Liceum Muzyczne im. K. Szymanowskiego we Wrocławiu
- * 1988.01.07.– 08.04. Cairo Symphony Orchestra w Kairze (Egipt)
- * 1988.01.07.– 08.04. Academy of Arts Cairo Conservatoire w Kairze (Egipt)
- * 1997 – nadal Współpraca z Polską Orkiestrą Kameralną Sotto Voce
- * 2004 – nadal Współpraca z Kwartetem Kontrabasowym Bassiona Polacca

4. Wskazane osiągnięcia wynikające z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuły osiągnięć artystycznych:

1. *Medytacja Thais* (CD)

numer katalogowy: ESP 219, rok wydania: 2003, Wydawnictwo: Edycja Świętego Pawła

2. *Utwory XX i XXI wieku na kontrabas solo i z fortepianem* (DVD)

nagrania live, rok nagrania: 2008, 2009, Wydawnictwo: archiwum prywatne

b) Kompozytorzy, tytuły utworów, czas:

Ad1. Medytacja Thais (CD)

- Ad1.1 # Stanley Myers (1930-1993) - *Cavatina* z filmu *Łowca jeleni* (2'51")
- Ad1.2. Giovanni Bottesini (1821-1889) - *Elegia in Re* (3'48")
- Ad1.3.# Camille Saint-Saens (1835-1921) – *Łabędź ze suity Karnawał zwierząt* (2'13")
- Ad1.4. Camille Saint-Saens (1835-1921) - *Słoń ze suity Karnawał zwierząt* (1'22")
- Ad1.5.# George Gershwin (1898-1937) - *Summertime* z opery *Porgy and Bess* (2'16")
- Ad1.6.#* Benedykt Konowalski (1928) - *Poemat Loch Ness* (7'01")
- Ad1.7.#* Stefan Bolesław Poradowski (1902-1967) - *Romans* (3'04")
- Ad1.8.# J. S. Bach (1685-1750)/Ch. Gounod (1818-1893) - *Ave Maria* (2'31")
- Ad1.9.#* Tomaso Albinoni (1671-1751) - *Adagio* (7'45")
- Ad1.10.#* Benedykt Konowalski (1928) – *Yad Vashem* na kontrabas solo (7'03")
- Ad1.11.# Sergiusz Rachmaninow (1873-1943) - *Vocalise* (5'01")
- Ad1.12.# Jules Massenet (1842-1912) - *Medytacja z opery Thais* (4'07")
- Ad1.13#* Francois Rabbath (1931) - *Ode d' Espagne* na kontrabas solo (2'55")

Legenda oznakowań: # opracowanie Irena Olkiewicz, * nagranie premierowe

Ad2. Utwory XX i XXI wieku na kontrabas solo i z fortepianem (DVD)

- Ad2.1. Tadeusz Natanson (1927-1990) - 3 utwory na kontrabas i fortepian, 1974r. (7'10")
- Ad2.2. Aleksander Lasoń (1951) – *Muzyka w czterech częściach*, 1977r. (4'24")
- Ad2.3. Benedykt Konowalski (1928) – *Yad Vashem* na kontrabas solo, 1992r. (5'30")
- Ad2.4. Benedykt Konowalski (1928) – *Poemat Loch Ness*, 1995r. (6'03")
- Ad2.5. Dagmara Jack (1984) – *Trwałość pamięci tryptyk* na kontrabas solo, 2001r. (13'25")
- Ad2.6. Krystian Kielb (1971) – *Entrope* na kontrabas solo, 2007r. (11'25")
- Ad2.7. Grzegorz P. Wierzbą (1978) - *Szkic alternatywny* na kontrabas solo, 2007r. (4'25")

J. Olkiewicz

a) Omówienie celu naukowego/artystycznego ww. prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Osiągnięcie artystyczne *Medytacja Thais* i *Utwory XX i XXI wieku na kontrabas solo i z fortepianem*, które wskazuję w oparciu o art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.) jest jedynie skromnym przykładem możliwości brzmieniowych i wykonawczych kontrabas, który na przestrzeni ostatnich kilku dekad odgrywa w świecie muzyki coraz ważniejszą rolę. Jakkolwiek znaczenie kontrabas w orkiestrze symfonicznej i operowej pozostało tak samo ważne, to pozycja kontrabas jako instrumentu solowego i wachlarz jego możliwości brzmieniowych i technicznych rozwinął się znacząco.

Wskazując pierwsze osiągnięcie artystyczne (1.) *Medytacja Thais* przedstawiam płytę kompaktową (CD) zarejestrowaną w lutym 2003 roku w trakcie trzydniowej sesji nagraniowej w Pielgrzymowicach i w PR Katowice z towarzyszeniem pianisty **Andrzeja Jungiewicza**, wydaną przez Edycję Świętego Pawła w Częstochowie.

W uzupełnieniu osiągnięcia artystycznego Ad1 *Medytacja Thais*, jako drugie osiągnięcie artystyczne wskazuję płytę video (DVD) (2.) *Utwory XX i XXI wieku na kontrabas solo i z fortepianem*, na której zarejestrowane są utwory wykonane podczas moich dwóch recitali: 16 lutego 2008 roku we Wrocławiu w ramach 26. Festiwalu Muzyki Współczesnej Musica Polonica Nova i 12 marca 2009 roku w Provo (Utah, USA) z towarzyszeniem pianisty **Jeffreya Shumwaya** (USA) w Birgham Young University College of Fine Arts and Communications School of Music.

Wskazane przeze mnie pierwsze i drugie (1. i 2.) osiągnięcie artystyczne w pełni obrazuje drogę artystyczną, którą podążam od pierwszych chwil mojego życia związanych z muzyką, nie tylko kontrabasową, lecz zdecydowanie osiągającą swą dominantę głęboko w tych wszystkich elementach moich poszukiwań estetyki i brzmienia, które wciąż odkrywam w intrygujących i fascynujących możliwościach kontrabas.

Na płycie *Medytacja Thais* znalazły się utwory solowe, w których najpełniej mogłam wyrazić własną: interpretację, tempo utworu, różnorodną estetykę brzmienia, barwę dźwięku, wibrację – te wszystkie elementy gry, nad którymi poza techniką pracowałam od wielu lat chcąc w moich rękach uczynić kontrabas śpiewnym, a zarazem mocnym i subtelnym w brzmieniu. Na płycie zestawiałam obok siebie kompozycje oryginalne na kontrabas oraz własne opracowania miniatur literatury skrzypcowej, wiolonczelowej, gitarowej i wokalne.

Pozycje premierowe, które utrzymałam na płycie, to opracowane przeze mnie trzy utwory kompozytorów polskich: *Romans* - S. B. Poradowskiego, *Yad Vashem* i *Poemat Loch Ness* - B. Konowalskiego oraz dwie miniatury kompozytorów obcych: *Ode d'Espagne* - F. Rabbath'a i *Adagio* - T. Albinoni'ego. Pozostałe utwory to popularne i urokliwe miniatury należące do standardowego repertuaru solowego na różne instrumenty: *S. Myers – Cavatina*, *G. Bottesini –*

Elegia, C. Saint-Saens – Łabędź, C. Saint-Saens – Słoń, G. Gershwin – Summertime, J.S. Bach/Ch. Gounod – Ave Maria, S. Rachmaninow – Wokaliza i J. Massenet – Medytacja Thais.

Pomysł i wsparcie w artystycznej realizacji płyty *Medytacja Thais* zawdzięczam mojemu Mężowi Grzegorzowi oraz Andrzejowi Jungiewiczowi, który pomimo trudnych warunków akustycznych, niskiej temperatury w Kościele i grze na elektronicznym fortepianie swoim kunsztem wykonawczym perfekcyjnie potrafił stopić się z barwą kontrabas. Na miejsce nagrania wybrałam drewniany Kościół z XVII wieku w Pielgrzymowicach na Górnym Śląsku, z których pochodzę, i w których moje muzyczne fascynacje się zaczęły. Płytę zadedykowałam mojej Mamie Anieli (1914–1999).

Wskazanie drugiego osiągnięcia artystycznego w formie dźwięku i obrazu (2.) *Utwory XX i XXI wieku na kontrabas solo i z fortepianem* zarejestrowanego podczas koncertów, zdawało mi się być w przypadku muzyki współczesnej przekazem bardziej autentycznym aniżeli zaprezentowanie tych samych utworów nagranych studyjnie.

Jednocześnie poprzez wybór sposobu prezentacji wskazanego dzieła artystycznego w formie dźwięku uzupełnionego obrazem chciałam przybliżyć współczesną notację kompozytorską i sposoby jej wykonywania. Wskazując utwory z dwóch recitali chciałam tym samym zaprezentować wykonania na dwóch różnych kontrabasach, dwoma różnymi smyczkami i z użyciem dwóch różnych kompletów strun solowych. Czynniki te, jak również odmienne warunki akustyczne sal koncertowych znacząco wpłynęły na nośność dźwięku i selektywność artykulacji.

Zapis utworów współczesnych, często bazujący na nowej, piktograficznej notacji, jak również stosowanie w wielu kompozycjach coraz to ciekawszych wynalazków elektroniki jest przykładem, że również kompozytorzy dostrzegają w kontrabasie ogromne możliwości sonorystyczne.

Z mojego doświadczenia wiem, że wykonywanie muzyki współczesnej bywa czasami nie lada wyzwaniem. Zapis utworu pozbawiony klasycznego podziału metrycznego i faktury dźwiękowej w stroju temperowanym, z jednej strony jest dla wykonawcy okazją do swobodnej wypowiedzi muzycznej, z drugiej zaś wymaga od niego kreatywności w odczytaniu zamysłu kompozytora. Wiąże się bowiem z koniecznością przyswojenia sobie legendy znaków współczesnej notacji kompozytorskiej oraz przeniesienia jej na instrument w taki sposób aby wykonanie było płynne i zgodne z oczekiwaniami twórcy.

Jako instrumentalistka wielokrotnie wykonywałam utwory współczesne na kontrabas solo, na kontrabas z fortepianem oraz na trzy i cztery kontrabasy. Mam w swoim dorobku także kilka prawykonań kompozycji dla mnie dedykowanych. W utworach polskich, które wskazałam jako dzieło artystyczne kompozytorzy zastosowali zarówno tradycyjny zapis nutowy, jak i piktograficzny oraz aleatoryczny.

Dodatkowe informacje o utworach słowami kompozytorów oraz szczegóły prawykonań:

Ad2.1. Tadeusz Natanson (1927 – 1990) - 3 utwory na kontrabas i fortepian (1974)

Utwór dedykowany Edwardowi Kryście. Powstał na okoliczność I Ogólnopolskiego Sympozjum Kontrabas, które odbyło się we wrocławskiej PWSM w kwietniu 1974 roku.

Prawykonanie: 04.1974, Wrocław

Edward Krysta – kontrabas, Urszula Krysta – fortepian

Ad2.2. Aleksander Lasoń (1951) – Muzyka w czterech częściach (1977)

Utwór dedykowany Stefanowi Nowakowi. Prawykonanie: 18.09.1977, Warszawa

Stefan Nowak – kontrabas, Anna Solczak - fortepian

Ad2.3. Benedykt Konowalski (1928) – *Yad Vashem* na puzon lub kontrabas (1992)

Prawykonanie: 08.06.2001, Indianapolis, USA, Irena Olkiewicz – kontrabas

Ad2.4. Benedykt Konowalski (1928) – *Poemat Loch Ness* na kontrabas i fortepian (1995)

Utwór dedykowany Irenie Olkiewicz. Prawykonanie: 09.01.1997, Londyn, (Anglia)

Irena Olkiewicz – kontrabas, Pamela Lydeard (Anglia) - fortepian

Benedykt Konowalski o utworze: „*Poemat Loch Ness* na kontrabas i fortepian napisany w 1995 roku to wynik fascynacji tajemnicą głębokiego jeziora szkockiego, w którym, jak głosi legenda, żyje wąż – potwór, pojawiający się od czasu do czasu na powierzchni. Utwór – pełen kontrabasów dynamicznych i agogicznych, o dużym ładunku dramatyzmu, a także liryzmu – charakteryzuje się wieloma fragmentami wirtuozowskimi. Stawia przed wykonawcą wysokie wymagania z zakresu interpretacji, głębokiej muzykalności, jak i doskonałej biegłości technicznej. Taką znakomitą Artystką jest Irena Olkiewicz, dla której *Loch Ness* został napisany i Jej dedykowany”

Ad2.5. Dagmara Jack (1984) – „*Trwałość pamięci*” tryptyk na kontrabas solo (2001)

Utwór dedykowany Aleksandrowi Gabrysiowi. Prawykonanie: 21.09.2002, Warszawa

Aleksander Gabrys - kontrabas

Dagmara Jack o utworze: „Utwór *Trwałość pamięci* powstał z inspiracji obrazem Salvadora Dali o tym samym tytule, przedstawiający surrealistyczny pejzaż, w którym jedynymi znakami minionego życia są spływające zegary, symbole przemijania. Część I – o przemijaniu – próbuje odpowiedzieć na pytanie, czym właściwie jest czas i czy wszyscy odczuwamy go w jednakowy sposób. Nawiązaniem do tego tematu są ósemki naśladujące tykanie zegara. Część II – dotyczy ducha wszechobecnej istoty żywej, będącej ponad czasem i świadomością. Część III – obrazuje świat nierealny, jakby

J. Dali

zapożyczony z surrealistycznych obrazów. Glissanda symbolizują rozmywanie się obrazu rzeczywistego. Całość próbuje dotrzeć do istoty rzeczywistości."

Ad2.6. Krystian Kielb (1971) – *Entrope na kontrabas solo* (2007)

Prawykonanie: 18.04.2007, Kloster Michaelstein, Niemcy. Irena Olkiewicz – kontrabas

Krystian Kielb o utworze: „Tytuł kompozycji nawiązuje do greckiego źródłosłowa pojęcia entropia (*entrope* – z gr. *zwrócenie się, obrót*), wykorzystywanego m.in. w cybernetyce, matematyce, fizyce, filozofii, a także chętnie używanego przez artystów. W *Entrope na kontrabas solo* odnajdziemy nawiązania do fascynacji poszukiwaniem ponadczasowych, uniwersalnych kodów porządkujących struktury cząstkowe składające się na całość konstrukcji kompozycyjnej. Znajdziemy zatem liczne odniesienia do geometrii, idei złotego podziału, zjawisk szeroko pojmowanej symetrii, także do koncepcji formy budowanej z małych komórek motywicznych. Wykorzystana w zapisie kompozycji piktograficzna notacja aleatoryczna daje wykonawcy szerokie możliwości w zakresie interpretacji poszczególnych odcinków kompozycji. Utwór można wykonywać na kontrabasie amplifikowanym lub bez amplifikacji”

Ad2.7. Grzegorz Patrycjusz Wierzba (1978) - *Szkic alternatywny na kontrabas solo* (2007)

Utwór dedykowany Irenie Olkiewicz. Prawykonanie: 06.06.2007, Oklahoma, USA

Irena Olkiewicz - kontrabas

Grzegorz Patrycjusz Wierzba o utworze: „*Szkic alternatywny* to utwór skomponowany specjalnie dla Pani Ireny Olkiewicz. Jego budowa oparta jest głównie o interwał sekundy małej, którego zadaniem jest odzwierciedlenie kreski w szkicu rysunku ołówkiem. Zapisany jest ad libitum, dzięki czemu głównym kreatorem utworu jest Wykonawca.”

5. Omówienie pozostałych osiągnięć artystycznych, naukowo – badawczych i organizacyjnych:

Uporządkowanie i rozdzielenie tematyczne całego mojego dorobku minionych 23 lat nie było proste bowiem większość moich działań była, i nadal jest ze sobą dosyć ściśle powiązana. Po otrzymaniu kwalifikacji I stopnia w roku 1992 i założeniu Polskiego Stowarzyszenia Kontrabasistów w roku 1994 moja aktywność zawodowa ewoluowała w wielu kierunkach. Prawykonywałam utwory polskich kompozytorów, grając je na koncertach, które wykonywałam w ramach międzynarodowych konwencji kontrabasowych lub kursów, w których jednocześnie aktywnie uczestniczyłam, i w ramach których najczęściej prowadziłam klasy mistrzowskie, jurorowałam w konkursach, a nawet dyrygowałam...

Od roku 1992 zagrałam 52 koncerty solowe, z których 16 odbyło się w Anglii, Brazylii, Czechach, Niemczech i w USA. Dokonałam 29 prawykonań polskich utworów na kontrabas solo

i kontrabas z fortepianem, w tym 6 prawykonań światowych. Kilkakrotnie miałam także przywilej prawykonywania utworów, które powstały dla mnie.

Pierwszym z nich był *Poemat Loch Ness* na kontrabas i fortepian Benedykta Konowalskiego, który otrzymałam w styczniu 1995 roku. Poemat od pierwszej chwili bardzo mi się spodobał. Wiedząc, że prawykonanie ma się odbyć na wyspach brytyjskich, kompozytor postanowił zilustrować dźwiękami kontrabasu i fortepianu „Potwora z Loch Ness”, który według legendy pojawia się do dzisiaj w jeziorze szkockim. Partia kontrabasu wymagała drobnej korekty ponieważ zapis niektórych z dwudźwięków i arpeggiów nie był możliwy do wykonania w takiej formie jak został zapisany w oryginale. Za zgodą kompozytora dokonałam opracowania utworu podejmując także decyzję, aby nie odbiegając od pierwotnej wizji kompozytora wybrać optymalną dla kontrabasu „tonację”, w której chciałam wykorzystać jak najwięcej alikwotów, pustych strun (dla dwudźwięków) i dogodnego rejestru dla szybkich arpeggiów. Zmuszona byłam także przetransponować utwór do stroju solowego, ponieważ kompozytor w oryginale zapisał go w stroju orkiestrowym. Ostatecznie po różnych próbach szukania optymalnych rozwiązań partię kontrabasu w *Loch Ness* przetransponowałam o tercję małą w dół, co w realnym brzmieniu przy stroju solowym kontrabasu spowodowało obniżenie całego utworu o małą sekundę w dół. Z konieczności także partię fortepianu przetransponowałam o małą sekundę w dół dostosowując ją do wykonania z kontrabasem w stroju solowym. W takiej wersji utwór prawykonałam wraz z brytyjską pianistką Pamelą Lydeard w Londynie (10.01.1997), następnie wielokrotnie wykonywałam go także z innymi znakomitymi pianistami, dla których *Poemat Loch Ness* najczęściej był pierwszym polskim utworem współczesnym na kontrabas, z którym przyszło im się zmierzyć. Każdy z grających ten utwór pianistów wyrażał uznanie dla talentu kompozytora, który w sposób wirtuozowski i nad podziw sugestywny zilustrował w utworze piękno i dramatyzm legendy o Potworze z Loch Ness po mistrzowsku łącząc przenikające się brzmienie dwóch instrumentów o skrajnie różnych możliwościach wykonawczych. *Poemat Loch Ness* Benedykta Konowalskiego także i ja bardzo chętnie umieszczam w programach swoich recitali ponieważ nie zdarzyło mi się aby kiedykolwiek publiczność nie zareagowała entuzjastycznie na wyrażaną dźwiękami kontrabasu i fortepianu opowieść o samotnej, uwięzionej w szkockim jeziorze Nessie. *Poemat Loch Ness* wykonywałam podczas siedemnastu recitali. Przy fortepianie towarzyszyli mi: wspomniana już Pamela Lydeard w Londynie, Wielka Brytania, Dana Sasinova w Michaelstein, Niemcy, Marcela Jelinkova w Brnie, Czechy, Catherine Bringerud w Indianapolis, USA, Diana Frazer-Cross w Richmond, USA, Judy Bradetich w Denton, USA, Jeffrey Schumway w Provo, USA, Fred Harris w San Francisco, USA, Gunter Bauer w Goiarii, Brazylia, Marek Werpulewski we Wrocławiu i w Ostrowie Wlkp. i Andrzej Jungiewicz w Warszawie, we Wrocławiu i w Bystrzycy Kłodzkiej, z którym także w roku 2000 nagrałam *Poemat Loch Ness* na płytę kompaktową *Medytacja Thais*.

W konsekwencji pierwszego, udanego zetknięcia z pracą twórczą nad opracowaniem i premierowym wykonaniem kompozycji współczesnej, zaczęłam śmieiej myśleć o innych utworach, czekających na swoje pierwsze wykonanie.

Kolejną kompozycją, z którą się zmierzyłam była *Sonata na kontrabas i fortepian* Joachima Georga Goerlicha, który ukończył studia kompozytorskie we wrocławskiej PWSM w klasie Stefana Bolesława Poradowskiego - ulubionego kompozytora Adama Bronisława Ciechańskiego. *Sonata* powstała podczas studiów. Partię kontrabasu rewidował sam Mistrz ABC. Po blisko pięćdziesięciu latach od powstania utworu kompozytor zadedykował nie wykonaną jeszcze *Sonatę* mojemu pedagogowi - profesorowi Edwardowi Kryście, który zaproponował abym to ja prawykonała *Sonatę*. Po otrzymaniu pierwotnej wersji *Sonaty*, w porozumieniu z kompozytorem podjęłam decyzję przetransponowania utworu o kwintę wyżej, co dzięki wykorzystaniu pozycji kciukowej i flażoletów uczyniło utwór ten nieco bardziej ciekawym i wymagającym. Prawykonanie *Sonaty* odbyło się podczas koncertu kompozytorskiego Joachima G. Goerlicha na Festiwalu Kwitnących Azalii w roku 1997 w Mosznej. Przy fortepianie towarzyszył mi Andrzej Jungiewicz. *Sonatę* wykonywałam jeszcze parokrotnie w Polsce i USA. Nagrałam ją również archiwalnie wraz z Andrzejem Jungiewiczem dla Polskiego Radia we Wrocławiu.

Drugim cennym utworem, który powstał dla mnie w roku 1998 był *Koncert na kontrabas i orkiestrę smyczkową* Benedykta Konowalskiego. Trzecim - zgrabny i zabawny utwór *Arlekin* na kontrabas solo, który prawykonałam w roku 2003 w Richmond (USA).

W kolejnych latach powstawały dla mnie także inne utwory na kontrabas solo i kontrabas z fortepianem takie jak *Wspomnienie* Andrzeja Ptaka, *Rondo Flamenco* Krzysztofa Zgraji (prawykonanie w roku 2001 w Indianapolis, USA), *Szkic Alternatywny* Grzegorza Patrycjusza Wierzby (prawykonanie w roku 2007 w Oklahomie, USA), *Mount Everest* z roku 2008 i *Divertimento Concertante* z roku 2014 Benedykta Konowalskiego oraz kilka utworów kompozytorów zagranicznych - Vladimir Runchak (Ukraina) – *Three Lillies* for flute, double bass and piano, Tom Knific (USA) – *Her Polish Soul* for solo double bass, Juan Pablo Navarro (Argentyna) – *Contratanguendo por Barracas* Tangobass Trio para Irena, Catalin y Thierry, John Alexander (Wielka Brytania) – *St Kildan Narratives – 4 aspects of life on St Kilda* for double bass octet, część III – *St Kilda Leavings* for Irena Olkiewicz, Eric Hansen (USA) – *Peach Fuzz Marmot* for double bass and piano.

W moim dorobku artystycznym poza recitalami, nagraniem solowej CD i promowaniem polskiej współczesnej twórczości kontrabasowej sporo uwagi poświęcałam koncertom edukacyjnym. Współpracując z Agencją Artystyczną Silesia w Katowicach miałam przywilej grania z wytrawnymi pianistami – pedagogami Akademii Muzycznej w Katowicach takimi jak Klara Langer-Danecka, Regina Strokosz-Michalak, Andrzej Jungiewicz i Dariusz Noras oraz z wybitnymi solistami i kameralistami, wśród których był także mój Mąż – flecista Grzegorz Olkiewicz. Koncerty prowadzili cenieni w śląskim środowisku muzycznym prelegenci tacy jak: Ewa Pawlik-Żmudzińska, Danuta Węgrzyk czy Leon Markiewicz.

Koncerty dla dzieci i młodzieży, których zagrałam z AA Silesia łącznie 116, dawały mi dużą satysfakcję. Kiedy trzeba było być gotową do wyjścia na estradę o godzinie 7:30 rano (!) i

zagrać tak, aby skupić na sobie uwagę bardzo młodej jeszcze zaspanej publiczności, to dla „sowy”, którą jestem, koncerty te były chwilą prawdy o sobie samej i zarazem bezcennym poligonem gry solowej i kameralnej.

Koncerty edukacyjne stały się dla mnie także początkiem mojej pasji popularyzowania mojego instrumentu. Zauważyłam, że kontrabas, jego wielkość, potężne brzmienie i możliwość wydobywania na nim bardzo wysokich flażoletów szczególnie intensywnie przemawiał do dziecięcej wyobraźni. Dzieci zakochiwały się w kontrabasie, chciały od razu także na nim spróbować zagrać, wydobyć ten mocny, niski dźwięk, przytulić się do instrumentu. Wtedy też po raz pierwszy zaczęłam zastanawiać się nad tym dlaczego w Polsce nie zaczynamy edukacji kontrabasowej już w szkole podstawowej albo nawet w przedszkolu?! Myśl ta nie dawała mi spokoju aż do pewnego wydarzenia, po którym proces ten zaczął na dobre krystalizować się w mojej głowie.

Stało się to w roku 1997 kiedy po raz pierwszy zostałam zaproszona przez International Society of Bassists do udziału w 30. International Double Bass Convention w Rice University w Houston (USA). Tygodniowy pobyt na Konwencji (byłam jedynym polskim kontrabasistą, który w niej uczestniczył) i ogrom wrażeń kontrabasowych diametralnie zmienił moją dotychczasową przestrzeń zainteresowań i działań kontrabasowych pozostawiając trwały ślad w mojej pamięci i mocne postanowienie, aby choć część tego czego się dowiedziałam i nauczyłam przenieść na polski grunt.

W Houston po raz pierwszy obserwowałam przejęte i pochłonięte odpowiedzialną misją dzieci, które grały małymi smyczkami na małych kontrabasach stojąc bądź siedząc na małych kontrabasowych stołeczkach wpatrzone w znanego jazzowego kontrabasistę Johna Clayтона, który dyrygował ich kilkudziesięcioosobową międzynarodową kontrabasową orkiestrą. Ten koncert był jednym z wielu niezwykłych wydarzeń, w których dane mi było uczestniczyć w Houston.

Wtedy też po raz pierwszy zrozumiałam jak wiele mamy do nadrobienia w naszej rodzimej edukacji kontrabasowej. Postanowiłam, że dołożę wszelkich starań aby za pośrednictwem Polskiego Stowarzyszenia Kontrabasistów, którego byłam prezesem sukcesywnie zmniejszać dystans, który w tamtych latach dzielił nas, polskich kontrabasistów od powszechnego w USA dostępu do znakomitych instrumentów, akcesoriów, strun, materiałów nutowych, literatury fachowej, nagrań, edukacji dla najmłodszych, warsztatów mistrzowskich, konkursów międzynarodowych we wszystkich kategoriach wiekowych, międzynarodowych przyjaźni kontrabasowych i wielu innych bezcennych elementów, które składają się na to, co z taką dumą nazywamy „KONTRABASEM”.

Pionierski w Polsce wykład o edukacji dla najmłodszych miał miejsce w roku 2004 podczas pierwszego Światowego Festiwalu Kontrabasowego we Wrocławiu. Zaprosiłam wybitną amerykańską specjalistkę od nauczania początkowego gry na kontrabasie metodą Suzuki - Virginię Dixon poznaną właśnie w 1997 roku w Houston. Po blisko 5 latach od tej

wizyty Centrum Edukacji Artystycznej zaprosiło mnie do poprowadzenia w Warszawie warsztatów pt.: „Mini Bass; światowe wzorce edukacji kontrabasowej dla najmłodszych. Prezentacja małych kontrabasów i literatury dydaktycznej oraz warsztaty dla młodzieży”. Od tamtych pierwszych wykładów wiele zmienia się w świadomości polskich pedagogów, którzy coraz odważniej pozyskują do swoich klas sześć- i siedmiolatków. W sierpniu 2014 roku, w którym Polskie Stowarzyszenie Kontrabasistów świętowało swoje dwudziestolecie zorganizowałam we Wrocławiu 5. Światowy Festiwal Kontrabasowy oraz Jubileuszowy Międzynarodowy Konkurs Kontrabasowy, w którym mogli wziąć udział także sześciolatkowie. Z ogromną radością wręczałam nagrody najmłodszym laureatom z Bytomia, Dębicy, Gdańska i Krakowa. W ramach ubiegłorocznego Festiwalu po raz pierwszy zaplanowałam także Międzynarodową Orkiestrę „Mini Kontrabasistów”, która pracowała i zagrała we Wrocławiu plenerowy koncert pod batutą amerykańskiego profesora z Wanda L. Bass School of Music w Oklahoma City University – Johna Schimka.

Istotną częścią mojego dorobku artystycznego jest także okres związany z działalnością Zespołu Kontrabasowego „Bassiona Polacca”, który założyłam w roku 2005. Do współpracy zaprosiłam moich absolwentów – Natalię Radzik, Kazimierza Cynę, Dominika Schulza i Łukasza Tinscherta oraz studenta – Karola Kowala. Okazjonalnie dołączała do tego składu także wiolonczelistka – Urszula Marciniec-Mazur. Koncerty graliśmy w składach zarówno kwartetowych jak i sektetowych. Z zespołem tym zagrałam 17 koncertów. Jeden z najbardziej nobilitujących, który wykonaliśmy, odbył się 11 czerwca 2005 roku w ramach International Double Bass Convention w Kalamazoo, Michigan (USA) gdzie pojechaliśmy na zaproszenie International Society of Bassists. Na koncercie m.in. prawykonaliliśmy opracowaną na kwartet kontrabasowy „Orawę” Wojciecha Kilara.

W pozostałym dorobku kameralnym mam 18 koncertów, w tym 5 za granicą. Najważniejsze z nich wykonałam z mężem - flecistą Grzegorzem Olkiewiczem i z kontrabasistami, wśród których byli m.in. Dianne Gannett (USA), Jessica Valls (USA), Caroline Emery (Wielka Brytania), Valery Albright (Brazylia), Sonia Ray (Brazylia), Francois Rabbath (Francja), Thomas Martin (Wielka Brytania), Catalin Rotaru (Rumunia/USA), Thierry Barbe (Francja), Jeff Bradetich (USA), Eric Hansen (USA), Gunars Upatnieks (Łotwa/Niemcy) i Song Yi (Chiny).

Istotne były również koncerty, na których mogłam m.in. zaprezentować polski utwór -Trio Kontrabasowe S. B. Poradowskiego, które wykonywałam z Catalinem Rotaru (USA) i Thierry'm Barbe (Francja) trzykrotnie. Pierwszy koncert jako Trio zagraliśmy w roku 2009, podczas Międzynarodowej Konwencji Kontrabasowej w Akademii Muzycznej im. Leosa Janacka w Brnie (Czechy), drugi - w roku 2010 w ramach Międzynarodowej Konwencji Kontrabasowej w Universitaet der Kunste w Berlinie (Niemcy), trzeci - w roku 2011 podczas Międzynarodowej Konwencji Kontrabasowej organizowanej przez ISB w San Francisco State University (USA).

Mam w swoim dorobku także dwa niestandardowe koncerty kameralne. Jeden z nich odbył się w Pekinie (Chiny), drugi w Rochester (USA). Wyjątkowość koncertów związana była m.in. ze składem wykonawczym, jak również z tym, że jeden z nich dane mi było po części zagrać, po części zadyrygować. Pierwszy z koncertów był zwieńczeniem prowadzonych przeze mnie w roku 2012 dwutygodniowych warsztatów kontrabasowych w pekińskim Central Conservatory of Music gdzie w lekcjach solowych i kameralnych uczestniczyło 36 uczniów i studentów. Podsumowaniem tej nad podziw satysfakcjonującej pracy były trzy koncerty, z których ostatni - finałowy był najbardziej uroczysty. Do programu koncertu wybraliśmy m.in.: występ kwartetu kontrabasowego, w którego składzie było dwoje pedagogów z pekińskiego Konserwatorium, 14-letnia uczennica i ja, oraz występ 36-osobowej orkiestry kontrabasowej, z którą zagrałam pierwszy utwór (Ave Verum Corpus W. A. Mozarta) a kolejnymi zadyrygowałam. Radość grania, niezwykle entuzjazm i zdyscyplinowanie chińskich studentów dało mi olbrzymią satysfakcję i wymierne rezultaty dydaktyczne, o których większość z nas – pedagogów skrycie marzy podejmując się pracy pedagogicznej. Koncert został udokumentowany na DVD.

Nadmienię, że w latach 1997 – 2014 prowadziłam 51 klas mistrzowskich, warsztatów i konsultacji, w tym 24 w Brazylii, Chinach, Czechach, Niemczech, na Słowacji i w USA.

Drugi z wyjątkowych koncertów, o których wspomniałam odbył się podczas International Double Bass Convention w Rochester (USA) w roku 2013 i dedykowany był pierwszej w historii amerykańskiej kontrabasistce – Orin O'Brien, która od wielu lat jest solistką Filharmonii Nowojorskiej. W koncercie tym wzięło udział kilkanaście kontrabasistek z całego świata uczestniczących w Konwencji. Koncertem dyrygowała Inez Wyrik (USA). Pierwszy kontrabas grała jedna z najwybitniejszych kontrabasistek naszych czasów - Dianne Gannett (USA), towarzyszyła Jej przy pulpicie Jessica Valls z Hollywood. Ja zostałam poproszona o zajęcie trzeciego miejsca w tej kobiecej formacji. Koncert został zarejestrowany i można go zobaczyć na Youtube pod nazwą: „Orin O'Brien Tribute” Rochester ISB Convention 2013.

Poza koncertami stricte związanymi z tematyką kontrabasową, w moim dorobku artystycznym z lat 1997 - 2008 mam także ponad 100 koncertów wykonanych z Polską Orkiestrą Salonową Sotto Voce i Polską Orkiestrą Kameralną Sotto Voce, której byłam założycielką i menadżerem, a której dyrektorem artystycznym i dyrygentem był Grzegorz Olkiewicz. Unikalny był jej skład – li tylko kobiety! Od początku istnienia Orkiestra w składzie kobiecym budziła duże zainteresowanie. Inauguracja jej działalności odbyła się 10 maja 1997 roku koncertem na żywo transmitowanym z Dużego Studia PR na antenie Radia Wrocław w programie Janusza Mencla „Czarowanie Wyobraźnią”. Druga inauguracja działalności Sotto Voce, tym razem na antenie TVP Wrocław miała miejsce parę dni później, 14 maja w programie Wandy Ziembickiej „Przepytywanka Muzyczna”.

W pierwszym roku działalności Patronat Honorowy nad Orkiestrą objął J. M. Rektor Uniwersytetu Wrocławskiego, a w maju 1998 roku Orkiestra otrzymała II nagrodę w I Ogólnopolskim Festiwalu Muzyki Uzdrowiskowej w Polanicy Zdroju. Orkiestra cieszyła się

dużym powodzeniem i brała udział w 10 prestiżowych festiwalach, m.in. „Wrocławskie Lato Artystyczne”, „Blues Brothers Day”, na którym orkiestra prawykonała skomponowane specjalnie dla niej przez Krzysztofa Zgraję „Blues Brothers Walz” i „Chamber Tiger Blues”. Sotto Voce brała udział także w Festiwalu Kwitnących Azalii w Mosznej, w Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Wiedeńskiej we Wrocławiu oraz w Festiwalu „Koncerty pod Lipą” w Łazienkach Królewskich i Wilanowie w Warszawie. Bogaty dorobek koncertowy orkiestry obejmował także występy poza granicami Polski - w Kairskiej Filharmonii, w Bibliotece Aleksandryjskiej i w Ambasadzie RP w Kairze (Egipt). Orkiestra z powodzeniem koncertowała także parokrotnie w Niemczech inaugurując i zamykając Dni Kultury Polskiej w Brunszwiku, a także występując na Międzynarodowych Targach Berlin Messe i we Francji w ramach wymiany kulturalnej Dolny Śląsk – Alzacja. Inaugurowała również cykl koncertów z okazji Obchodów 300-lecia Uniwersytetu Wrocławskiego, uświetniała przyznanie Nagrody Kulturalnej Śląska i Nagrody Kulturalnej im. Karola Miarki. Wielokrotnie zapraszana była do koncertów w ramach Jubileuszów firm i instytucji. Sotto Voce brała także udział w koncercie Orkiestry Świątecznej Pomocy Jerzego Owsiaaka, który odbył się w Studiu TVP we Wrocławiu 7 stycznia 2001 roku. Repertuar Orkiestry obejmował utwory klasycznej literatury kameralnej oraz muzykę wiedeńską. Znaczącym dorobkiem Sotto Voce było zrealizowanie w roku 1999 pod kierownictwem artystycznym Grzegorza Olkiewicza płyty kompaktowej „Nad pięknym modrym Dunajem” wydanej w 3000 egzemplarzy przez firmę fonograficzną DUX. Płyta otrzymała wiele pozytywnych recenzji na łamach „Ruchu Muzycznego”, „Gazety Wyborczej” i „Dziennika Zachodniego”.

Znacząca dla mojego dorobku artystycznego jak również dla mojego rozwoju instrumentalnego była współpraca w roli koncertmistrzyni z jedyną w Polsce prywatną Operą, której założycielem, dyrektorem i dyrygentem był Marek Tracz, były rektor PWSM we Wrocławiu i dyrektor artystyczny Opery Wrocławskiej. Współpraca ta zaczęła się w roku 1991 udziałem w ponad 100 przedstawieniach W. A. Mozarta – „Czarodziejski flet” oraz G. Verdi’ego – „Traviata”, „Aida” i „Trubadur”. Spektakle odbywały się w liczących się teatrach operowych Hiszpanii, Włoch, Szwajcarii, Niemiec, Danii i Holandii. W latach 2002 – 2006 zagrałam także 39 koncertów „Glanzlichter der Operette” i „Strauss Gala” pod dyрекcją Marka Tracza w najbardziej prestiżowych europejskich salach koncertowych takich jak m.in.: Filharmonia Berlińska, Gewandhaus w Lipsku, Filharmonia Monachijska, Filharmonia Wiedeńska i wiele innych.

Pomimo rezygnacji w roku 1991 z etatowej pracy w orkiestrze Filharmonii Wrocławskiej nadal grałam wiele koncertów symfonicznych i oratoryjnych. Współpracowałam okazjonalnie z Filharmoniami w Opolu, Jeleniej Górze, Kaliszu i Zielonej Górze oraz z orkiestrą Wydziału Wychowania Muzycznego Akademii Muzycznej we Wrocławiu pod dyрекcją Heleny Tomaszek-Plewy i Zofii Urbanyi-Krasnodębskiej. W roku 1993 nawiązałam także współpracę z EUROPERA – Orchester z Musiktheater der Stadt Goerlitz (Niemcy), której dyrektorem artystycznym i dyrygentem był Reinhard Seehafer (Niemcy). Współpraca ta trwała do roku

J. Or.

1995. W tym czasie EUROPERA – Orchester wykonała kilkanaście koncertów symfonicznych i oratoryjnych w Niemczech i w Polsce. Brałam udział w jedenastu z nich.

Reasumując mój dorobek artystyczny chciałabym jeszcze przytoczyć niezwykle ważny fakt w moim dorobku wykonawczym, którym była współpraca z Międzynarodową Orkiestrą Sinfonia Helvetica pod batutą wybitnego dyrygenta Grzegorza Nowaka. Z tą znakomitą Orkiestrą w sierpniu 1994 roku w ramach Festiwalu Muzycznego Musique et Amitié, który odbywał się w Biel/Bienne w Szwajcarii jako jedna z trzech kontrabasistów zagrałam 5 koncertów symfonicznych i brałam udział w nagraniu dwóch płyt kompaktowych, które wydane zostały w Szwajcarii w roku 1994.

Od roku 1992 w moim dorobku związanym bezpośrednio z kontrabasem priorytetem było i nadal jest podejmowanie nowych, promujących kontrabas inicjatyw. Nie sposób byłoby opisać w moim autoreferacie wszystkich działań, które podejmowałam na przestrzeni minionych 23 lat bowiem każdy z ponad czterdziestu projektów, które zrealizowałam był na swój sposób inny i wymagałby osobnego omówienia. Jak wspomniałam na wstępie mojej autoprezentacji, od zawsze najbardziej pociągało mnie działanie w tematyce, której nikt wcześniej nie podejmował. Do realizacji nowych projektów i zadań zawsze podchodzę z ogromnym entuzjazmem. Największą przyjemność sprawia mi to, że mogę realizować własną wizję projektu. Pierwszym z pomysłów, który mnie całkowicie pochłonął było spotkanie, klasa mistrzowska oraz krótki koncert legendarnego kontrabasisty amerykańskiego Gary Karr'a. Spotkanie odbyło się 20 maja 1992 roku w Domu Pracy Twórczej Zamek Wojnowice. Kolejnym przełomowym wydarzeniem był pierwszy w naszym kraju koncert i kurs mistrzowski genialnego syryjsko - francuskiego wirtuoza kontrabasisty Francois'a Rabbath'a, którego zaprosiłam do Wrocławia w listopadzie 1996 roku. Jego pamiętny recital z towarzyszeniem pianisty Andrzeja Jungiewicza odśłonił zupełnie nowe możliwości estetyczne i techniczne kontrabasisty jako instrumentu solowego. Francois Rabbath w wirtuozerskim stylu wykonał kompozycje własne przesyczone stylistyką Orientu wprawiając w osłupienie nie tylko kontrabasistów lecz także publiczność wrocławską, która zupełnie nieoczekiwanie nagrodziła kontrabasistę! (nie skrzypka, nie pianistę!) stojącą owacją. Po raz pierwszy zdarzyło się także, że kontrabasista, któremu towarzyszył jedynie pianista (nie orkiestra!) bisował pięciokrotnie! Przy okazji tego, moim zdaniem bardzo ważnego dla historii polskiego kontrabasisty wydarzenia ukazał się także pierwszy numer magazynu „Kontrabasista”, którego byłam redaktorką naczelną, i za którego pomysł i redakcję otrzymałam w roku 2000 nagrodę David Walter Charitable Trust ufundowaną przez nie żyjącego już wybitnego profesora Juilliard School of Music w Nowym Jorku (USA) – Davida Waltera.

Trzecim wybitnym Artystą, którego udało mi się po raz pierwszy zaprosić do Wrocławia był Thomas Martin z Londynu, jeden z najbardziej liczących się w świecie pedagogów i wirtuozów kontrabasisty, który zarazem uznawany jest za wybitnego biografa Giovanni'ego Bottesiniego.

Kolejne projekty kontrabasowe, których się podejmowałam były coraz bardziej różnorodne i wymagające organizacyjnie. Po zorganizowaniu kilku ogólnopolskich i międzynarodowych kursów mistrzowskich, do prowadzenia których zapraszałam coraz większe grono wybitnych pedagogów, postanowiłam zrealizować pomysł, nad którym pracowałam blisko dwa lata, a miał nim być pierwszy Światowy Festiwal Kontrabasowy, który zaplanowałam na sierpień 2004 roku. Pomimo ogromu pracy związanej z organizacją tego pierwszego tak poważnego międzynarodowego spotkania kontrabasowego w Polsce rezultat końcowy przeszedł wszelkie oczekiwania. W tym pionierskim kontrabasowym spotkaniu, poza wspaniałymi Wykonawcami uczestniczyli wyjątkowi Goście – Generalna Menadżer International Society of Bassists - Madeleine Crouch z USA oraz dziennikarka mającego czytelników na całym świecie prestiżowego kwartalnika „Double Bassist” – Chloe Cutts z Londynu. Pofestiwalową niespodzianką były wyróżnienia, które w roku 2004 otrzymałam: Wrocławską Nagrodę Muzyczną „za nowy pomysł dla Wrocławia i organizację pierwszego Światowego Festiwalu Kontrabasowego”, Nagrodę Wrocławskiego Krasnala i Nagrodę Rektora Akademii Muzycznej we Wrocławiu.

W latach 1992 – 2014 zorganizowałam 35 międzynarodowych projektów kontrabasowych w Polsce (Zamek Wojnowice, Wrocław i Pielgrzymowice), do których zaprosiłam ponad 200 wykonawców, dwie orkiestry, kilkanaście zespołów klasycznych i jazzowych oraz kilkunastu wystawców. Ogółem w ramach projektów odbyło się około 300 koncertów, 1 spektakl teatralny i 1 wernisaż, w których uczestniczyła kilkutysięczna publiczność. Wszystkie elementy projektów osobiście zaplanowałam, pozyskiwałam fundusze na ich realizację i pilotowałam. W trakcie ich trwania zawsze mogłam liczyć na pomoc oddanych mi Wolontariuszy - Wiceprezesów Zarządu PSK oraz moich niezawodnych studentów i przyjaciół. Bezcenne wsparcie organizacyjne otrzymywałam także ze strony mojej uczelni, Uniwersytetu Wrocławskiego i Filharmonii Wrocławskiej.

Mój dorobek dydaktyczny z lat 1992 – 2015 splatają przeróżne mniejsze i większe osiągnięcia, wzloty i upadki zdolnych i mniej zdolnych, nieustanna kreatywność w przekazywaniu wiedzy, skuteczne wykorzystywanie swojego doświadczenia, a także permanentne doskonalenie umiejętności wykonawczych i zdobywanie wiedzy pedagogicznej.

Od czasu ukończenia studiów, poza kilkoma epizodami pracy w szkolnictwie średnim, które miały miejsce także w czasie mojej nauki (POSM I i II stopnia we Wrocławiu, PSM I i II stopnia w Wałbrzychu, PSM I i II stopnia w Świdnicy) i pracy na stanowisku eksperta klasy kontrabasu w Conservatoire de Musique w Kairze (Egipt) w roku 1988 związana jestem z Uczelnią, która mnie wykształciła – Akademią Muzyczną im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu.

W latach 1995 – 2014 wykształciłam 14 absolwentów (dwóch ukończyło z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem, dziewięcioro z bardzo dobrą i troje z dobrą). 36 razy przygotowywałam studentów do konkursów, w tym 14 razy do międzynarodowych. Rezultatem było 7 nagród, 2 wyróżnienia i 1 nagroda za najlepsze wykonanie utworu obowiązkowego.

Najbardziej obiecujących studentów z sukcesem przygotowałam do studiów podyplomowych na liczących się uczelniach w Wielkiej Brytanii (Londyn, Guildhall School of Music & Drama), w Niemczech (Kolonja, Hochschule für Musik, Drezno, Akademie für Alte Musik, Monachium), Hochschule für Musik, w Norwegii (Bergen, Akademia Muzyczna) i w USA (Oklahoma University Wanda L. Bass School of Music).

Absolwenci szczęśliwie znaleźli zatrudnienie w Filharmoniach: Wrocławskiej, Dolnośląskiej, Opolskiej, Sudeckiej, Narodowej oraz w orkiestrach niemieckich i norweskich.

Prezentując mój dorobek dydaktyczny zawarłam w nim także najważniejsze koncerty studentów aby w realnej formie programów i plakatów dać ogląd nad jakimi utworami pracowaliśmy. Zdarzało się także, że niektóre z koncertów wspólnie ze studentami wykonywałam oraz niemal wszystkie, odbywające się poza uczelnią prowadziłam wykorzystując w ten sposób bezcenną okazję do popularyzowania mojego, nie mającego sobie równych w swym pięknie KONTRABASU!

Patrząc z perspektywy 23 lat moich działań w zakresie popularyzowania polskiej kultury kontrabasowej z satysfakcją obserwuję, że projekty zainicjowane przeze mnie, takie jak: utworzenie Polskiego Stowarzyszenia Kontrabasistów (1994 - nadal), wydanie magazynów „Kontrabasista” (1996 – nadal), organizacja czterech Ogólnopolskich i pięciu Międzynarodowych Mistrzowskich Kursów Kontrabasowych w Domu Pracy Twórczej - Zamek Wojnowice (1992 – 2001), pięciu Światowych Festiwali Kontrabasowych we Wrocławiu (2004 - 2014), Ogólnopolskiej Zimowej Akademii Kontrabasowej w Pielgrzymowicach (2006), Ogólnopolskiego Konkursu na Kompozycję na Kontrabas Solo lub Kontrabas z Fortepianem (2007), Międzynarodowego Konkursu Kontrabasowego Wratislavia (2008), Międzynarodowego Konkursu Kontrabasowego Klasycznego i Jazzowego we Wrocławiu (2010), Międzynarodowego Sympozjum Kontrabasu we Wrocławiu (2013), Międzynarodowego Konkursu Kontrabasowych Osobowości we Wrocławiu (2013) i Międzynarodowego Jubileuszowego Konkursu Kontrabasowego we Wrocławiu (2014), do udziału w których zaprosiłam ponad dwustu wybitnych kontrabasistów z Australii, Nowej Zelandii, Japonii, Chin, USA, Brazylii i Europy stały się istotnym przyczynkiem do pozytywnej transformacji w postrzeganiu roli, jaką dziś kontrabas odgrywa w muzyce klasycznej i jazzowej w Polsce i na świecie.

Kontrabas, jego uroda, oryginalność, nieprzewidywalność, różnorodność, krnąbrność, niezdarność i zabawność od pierwszych chwil kiedy go poznałam stał się moją pasją. Wielokrotnie pytana byłam dlaczego właśnie kontrabas?! Przecież to taki „męski” instrument! No cóż, w moim życiu tak szczęśliwie się stało, że to nie ja wybrałam kontrabas lecz kontrabas wybrał mnie! Pewnego dnia Profesor Nancka – pedagog klasy kontrabasu Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej w Bielsku Białej przyszedł na moją lekcję wiolonczeli i zwracając się tymi słowami do mojego ówczesnego pedagoga, powiedział: „daj mi tę dziewczynę na kontrabas!”. Oślupiałam! Jak można było ponad moją głowę dobijać targu o mojej przynależności do takiego

czy innego instrumentu bez pytania o zdanie mnie! – zbuntowanej szesnastolatki, która najlepiej wie czego chce! Od najmłodszych lat uczyłam się gry na fortepianie, całkiem nieźle sobie radziłam jako wokalistka zdobywając nagrody na konkursach piosenki, grałam na wiolonczeli i nie wyobrażałam sobie dla swojej przyszłości piękniejszego zawodu jak artysta muzyk, ale żeby i tak już dużą wiolonczelę, zamienić na jeszcze większy i nieporęczny kontrabas było dla mnie absolutnie nie do przyjęcia. Ale... żadna dziewczyna do tej pory w mojej szkole nie grała jeszcze na kontrabasie a ja od zawsze najbardziej lubiłam robić coś czego jeszcze inni nie robili... więc w tym sensie kontrabas mnie zaintrygował. Poszłam z ciekawości na pierwszą i nie zobowiązującą lekcję kontrbasu, która była początkiem mojej pasjonującej przygody z tym niezwykle instrumentem. Do gry na wiolonczeli nigdy nie wróciłam. Po ponad czterdziestu latach uprawiania zawodu kontrabasistki niezmiennie i nadal bardzo intensywnie jestem zafascynowana moim instrumentem oraz tym wszystkim co jest z nim związane.

Dziś z pełną świadomością mogę przeanalizować jak ważną rolę w moich wyborach i zainteresowaniach artystycznych odgrywały lata dziecięce. Wyrastałam wśród dźwięków skrzypiec, na których z amatorską grywał dziadek, aksamitnego głosu mojej mamy, która śpiewała często w naszym domu, klarnetu taty, który grał w kapeli kościelnej, a także dźwięków pianina, które mieliśmy w naszym domu. Pianino, choć należało do mojej starszej siostry Krystyny intrygowało mnie, i na tyle pobudzało moją dziecięcą wyobraźnię, że już wtedy skrycie marzyłam o tym aby zostać pianistką. Kiedy ukończyłam siedem lat mama, na moją prośbę spełniła moje wielkie marzenie i choć bardzo obawiała się czy dam sobie radę zapisała mnie do klasy fortepianu Społecznego Ogniska Muzycznego w oddalonej o 30 km od mojej rodzinnej miejscowości Pszczynie. Na lekcje fortepianu w klasie bardzo wymagającej i wspaniałej pani profesor Marii Pająk przez siedem lat we wtorki i piątki dojeżdżałam autobusem PKS-u sama.

Ta część mojego młodego życia odegrała, tak sądzę, kluczową rolę w mojej dalszej drodze artystycznej. Dojeżdżając samotnie na lekcje muzyki bez względu na pogodę i porę roku, od najmłodszych lat (7-13) uczyłam się dotrzymywania obietnic, zdyscyplinowania, łączenia pasji i marzeń z realną rzeczywistością, a także kreatywności i umiejętności błyskawicznego radzenia sobie w różnych, zaskakujących i trudnych dla samotnie podróżującej dziewczynki sytuacjach.

Doświadczenia te ukształtowały także mój charakter i nade wszystko dały mi bezcenną szansę zgłębienie umiejętności, które w moim przyszłym artystycznym życiu okazały się kluczowe. Dziecięca miłość do muzyki z czasem przeobraziła się w pasję muzyczną. Wielogodzinne podróże do szkoły muzycznej w Pszczynie a później w Bielsku Białej, były czasem rozpalających moją dziecięcą wyobraźnię marzeń o dalekich podróżach, występach i przygodach. W tamtym czasie w dziecięcych wyznaniach obiecywałam ukochanej mamie, że jak już będę duża zabiorę Ją na koncerty i kupię piękne sukienki. Wyznania te odzwierciedlały moją niewyobrażalną wdzięczność dla mamy za to, że pomimo wyjątkowo trudnej sytuacji w jakiej się znajdowałyśmy, to właśnie Jej determinacja i poświęcenie dały mi szansę na realizowanie moich marzeń. Jednym z nich było posiadanie własnego instrumentu, który mama kupiła mi już w drugim roku mojej edukacji kontrabasowej. Z tym pięknym instrumentem

odbyłam niemal wszystkie podróże koncertowe po świecie, na nim także nagrałam płytę kompaktową *Medytacja Thais*, którą wskazuję jako dzieło.

Wielotorowość moich działań artystycznych, jakkolwiek zawsze związana była z wykonawstwem muzyki i dydaktyką, skryształizowała się już wtedy, w czasie nie zawsze łatwej dla mnie empirycznej młodości, w której marzenia i wyobrażenia dawały mi niewyobrażalne szczęście i oderwanie od rzeczywistości, a które w dalszych latach mojej fascynacji muzyką zrealizowały się w pełni.

5A. Plan działań artystycznych na przyszłość:

W najbliższej przyszłości zajmę się przygotowaniem kilku polskich kompozycji na kontrabas solo i kontrabas z fortepianem, które *Polskie Wydawnictwo Muzyczne* zadeklarowało wydać w roku 2016. W maju tego roku wraz z moimi pięcioma studentami wezmę aktywny udział w *Międzynarodowym Sympozjum Kontrabasu* w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach i zasiądę w gronie jurorów *Ogólnopolskiego Konkursu Kontrabasowego im. Wiktora Gadzińskiego* także w Katowicach. We wrześniu wezmę udział w *Bass Fest* w Bańskiej Bystrzycy na Słowacji gdzie poprowadzę solową klasę mistrzowską i wejdę w skład jury *Międzynarodowego Konkursu Kontrabasowego im. Karla Dittersa von Dittersdorfa*, do udziału w którym przygotuję także dwóch moich studentów. Jesienią bieżącego roku poprowadzę kilkudniowy kurs kontrabasowy w Akademii Muzycznej im. Leoša Janáčka w Brnie (Czechy). W marcu 2016 roku w Bytomiu będę przewodniczyła jury pierwszego *Ogólnopolskiego Konkursu Zespołów Kameralnych Szkół Muzycznych I i II stopnia z Udziałem Kontrabasu*, a w czerwcu tego samego roku poprowadzę warsztaty kontrabasowe podczas *II Ogólnopolskich Regat Kontrabasowych* w Warszawie, podczas których moi studenci wraz ze mną wezmą udział w koncercie finałowym, na którym prawykonamy dwa oktety kontrabasowe – Benedykta Konowalskiego i Johna Alexandra (Wielka Brytania).

Zamierzam także nadal wspierać działania polskich pedagogów, którzy podejmą się nauczania najmłodszych adeptów gry na kontrabasie oraz nadal intensywnie działać na rzecz polskiego środowiska kontrabasowego co przełoży się, mam nadzieję na organizację kolejnych Światowych Festiwali Kontrabasowych i konkursów, jak również następnych wydań magazynu „Kontrabasista”.

W czerwcu 2017 roku planuję wziąć aktywny udział w *50tej International Double Bass Convention* organizowanej przez *International Society of Bassists* w USA, podczas której zamierzam prawykonać *Mount Everest* i *Divertimento Concertante* Benedykta Konowalskiego.

Trena Olkiewicz